

Mluvení beze slov

Jsme lidé, tvorové společenští. A jako takoví komunikujeme úplně pořád, i když zrovna nic neříkáme. Mluví za nás totiž naše tělo. A to, co řekne (většinou bez našeho vědomí), bývá mnohem důležitější než to, co se snažíme říct ústy.

Řeči těla se říká nonverbální (neboli bezeslovná) komunikace. Zahrnuje v sobě gesta, postoje, mimiku, doteky, tón hlasu nebo i fyzický vzhled. Tuto řeč jsme všichni nějak intuitivně odkoukali a používáme ji úplně automaticky. Porozumět jí a umět ji správně používat je základem úspěšného dialogu. Z celého obsahu sdělení totiž zabírá nonverbální komunikace celých 90 % pozornosti, jenom zbylých 10 % věnujeme tomu, CO se vlastně říká.

To, jak se tváříme, může úplně změnit význam toho, co říkáme. Nonverbální komunikace může úplně nahradit mluvený projev (když místo odpovědi „Nevím“ jenom pokrčíme rameny), podpořit ho (nadšeně pokývat hlavou, když s něčím souhlasíme), nebo naopak vyvrátit (když někdo řekne „Tak určitě“ se zdviženým obočím a ironickým zabarvením hlasu, můžeme se vsadit, že tím říká „Tak určitě NE“).

Není úsměv jako úsměv

Každý z nás se už dostal do situace, kdy měl sto chutí druhého člověka minimálně vystřelit na Měsíc... ale přitom se musel jenom usmívat a kývat. Tehdy nás prozradí oči. Při upřímném úsměvu jsou

lehce přimhouřené a většinou se okolo nich tvoří vrásky. Když se ale smějeme jenom z povinnosti nebo třeba ironicky, oči zůstanou rozvěvené.

Nuda na třetí

Čím víc podepřená hlava na lavici, tím nudnější hodina. Jednoduchá přímá úměra, ze které může vyučující odvodit, že je látka natolik lehká, že si napíšeme nehlášený test. Takže pozor! ☺

Pomoc!

Když už test přijde a my si během pročitání otázek nebo čekání na zadání hrajeme s fetiškem nebo prstýnkem (nebo se vůbec nějak snažíme zabavit ruce), je jasné, že jsme nervózní a nejistí a že bychom se nejrady zvedli a utekli ze třídy.

